

Bilag 2.DIREKTORATET FOR
ULYKKEFORSIKRINGEN

København K., den 9. April 1940

Til Socialministeriet.

Idet man tillader sig at fremsende et Eksemplar af „Assurandøren“ af 3. Januar 1940, skal Direktoratet under Henvisning til Højesteretssagfører Baches Artikel „Krig og lovpligtig Forsikring“, se Side 4, og Redaktionens Svar derpaa tillade sig at henlede det høje Ministeriums Opmærksomhed paa det omhandlede Problem, idet man straks skal fremhæve, at det formentlig beror paa en Misforstaaelse, naar Højesteretssagføreren antager, at det skyldes en Forglemmelse, at der ikke i Ulykkesforsikringsloven af 20. Maj 1933 er optaget en Bestemmelse om, at Loven ikke gælder for Ulykkestilfælde, der, hvis Danmark maatte blive inddraget i Krig, indtræffer som Følge af Krigsførelsen, idet det aabenbart er Højesteretssagføreren Forudsætning, at Arbejdere, der under deres Virksomhed maatte komme til Skade ved fjendtlige Angreb eller danske Modforanstaltninger mod saadanne, saaledes som Ulykkesforsikringsloven nu er affattet, uden videre skulde være forsikret i Henhold til Loven.

Da man imidlertid har modtaget vedlagte Henvendelse af 16. f. M. fra Dansk Ulykkesforsikrings Forening og Foreningen af gensidige danske Ulykkesforsikrings selskaber, skønner man det rigtigst at forelægge for det høje Ministerium det rejste Spørgsmaal til Afgørelse, herunder eventuelt Betimeligheden af at søge en Lov gennemført til Klaring af Ulykkesforsikringslovens Anvendelighed paa saadanne egentlige Krigsulykker.

Til Oplysning om Direktoratets Opfattelse af, i hvilken Udstrækning disse efter den nugældende Lovgivning kan medføre Erstatningskrav i Henhold til denne, skal man anføre følgende:

Hovedreglen om Ulykkesforsikringslovens materielle Omfang findes i § 3, hvorefter Forsikringen omfatter Ulykkestilfælde, der opstaar ved den forsikredes i Loven omhandlede Arbejde eller ved de Forhold, hvorunder det foregaar. Hovedsynspunktet er altsaa det, at der, for at et Ulykkestilfælde kan henføres under Ulykkesforsikringsloven, maa være en vis Aarsagssammenhæng mellem dette og Arbejdet eller de Forhold, under hvilke dette foregaar, med andre Ord: at den *særlige* Risiko, der er *forbundet med* Arbejdet og Arbejdsforholdene, omfattes af Loven, medens det modsatte er Tilfældet med den *almindelige* Risiko, enhver er udsat for i Kraft af Naturbegivenheder (Oversvømmelse, Jordskælv, Uvejr o. s. fr.), „Dagliglivets Ulykker“, saasom Færdselsheld eller Begivenheder, der rammer Samfundet som Helhed, som Epidemier eller netop Krig.

Dette er i Overensstemmelse med den udformede Praksis, der netop maa siges at hvile paa denne Sondring mellem arbejdsbestemt og almenmenneskelig, henholdsvis samfundsbestemt Risiko. Man har saaledes afslaaet at henføre under Ulykkesforsikringsloven Lidelser eller Dødsfald, forvoldt ved Insektstik, som enhver er udsat for blot ved at færdes ude, idet man som Betingelse for Henførelsen af saadanne Skader under Loven har krævet, at den Virksomhed, ved hvilken paagældende var beskæftiget, da han blev stukket, efter sin Art i særlig Grad tiltrækker Insekter, saa at Faren som Følge af de Forhold, hvorunder Arbejdet foregaar, der er større end andet Steds (se Sagen 1. K. J. Nr. 4—312—32). Ligeledes har man i Overensstemmelse med Hovedsynsmaaden statueret, at der bestaar Erstatningskrav efter Loven, naar en Sømand, der som Følge af sit Arbejde opholder sig i et Land, hvor den